

A person stands in a grassy park, holding a large, vibrant bunch of balloons. The balloons are in various colors including green, yellow, orange, red, purple, and blue. The person is wearing a light green top and white cargo pants. The background shows lush green trees and foliage.

11 szülinap

fine ●
selection

WENDY

MASS

Wendy Mass

11 szülinap

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Joe-nak és Sage-nek szeretettel

Első fejezet

TIZENEGY ÉVVEL EZELEŐTT
– FÚZLAK SZÜLÉSZETE

A legkülönösebb dolog Angelina D'Angelóval kapcsolatban az, hogy senki sem emlékszik olyan időkre, amikor ő még nem élt Fűzlakban. A város legidősebb embere, Bucky Whitehead meg merne esküdni rá, hogy Angelina már akkor is idős hölgy volt, amikor ő még csak kisfiú. Ám amikor valaki kérdőre vonta, Angelina csak mosolygott, minek következtében az illető figyelmét olyannyira elvonta az Angelina arcán hullámozó kacsa alakú anyajegy, hogy a kérdése rögtön ki is ment a fejből.

Az apró és gyors Angelina ma még az átlagosnál is sebesebben mozgott, mert elérkezett az a nap, amire várt, méghozzá *hosszú* ideje. Önkéntes jelvényét a csípőjén lévő zsebéhez tűzve suhant végig a fűzlaki szülészeti folyosóján, majd hirtelen megállt a nővérelak előtt. Kezeit a hűvös üvegre tapasztotta, és az újszülöttek arcát kutatta, míg rá nem lelt arra a kettőre, akiket keresett.

Először a fiúra: rózsaszín arcocska, fekete hajcsomó, ökölbe szorított kezek. Aztán a következő bölcsőben a lányra: vékonyka kis szőke piheréteg a fején, édes mosoly az ajkain. Tudta, hogy valószínűleg csak az oxigén miatt van, de akkor is épp eleget elárult neki az a mosoly. Mindent megtudott belőle, amit tudnia kellett. Tett egy lépést hátra, majd várt. Pár perccel később előkerült a két anyuka. Különböző irányokból tolták őket a tolószékeikben a boldogan kimerült férjeik. A két nő közül a fiatalabb sötét, göndör haja laza lófarokba volt kötve. A másik divatos kontyba fogta szőke haját, és már át is öltözött a kórházi szereléséből egy tréningruhába. A férfiak udvariasan bólintottak egymás felé.

Angelinát senki sem vette észre. Tökélyre fejlesztette a háttérbe olvadás művészetét.

– Melyik a tietek? – kérdezte a sötét hajú nő.

– Ő ott – felelte a szőke nő a szintén szőke kislányra mutatva, aki épp lehunytt szemecskéit dörzsölte. – Ő a második babánk. Otthon már vár egy kétéves.

A másik nő elmosolyodott.

– Igazán édes. – Majd a kisfiúra mutatott, aki épp boldogan szopta az öklét. – Ő meg a mienk. Ő az első babánk, de akarunk még jó sokat. Igaz, drágám? – Odanyúlt a férje kezéért és megszorította.

– Hadd lássuk először, vele hogyan fog menni – mondta a férfi kedvesen nevetve.

Ekkor egy halk, mégis erőteljes hang szólalt meg mögöttük:

– Milyen neveket választottak nekik?

Mind a négyen hátrapillantottak, és meglepetten vettek tudomást Angelináról. Azt hitték, egyedül vannak a folyosón.

A kisfiú édesanyja azt válaszolta, hogy:

– Leó lesz. A férjem ükapja után, akit Leonard Fitzpatricknak hívtak.

A kislány édesanyja erre azt mondta:

– Ez mókás! Mi Amandának fogjuk hívni a férjem ükanyja után, aki Amanda Ellerby volt.

A férfiakat hirtelen kényelmetlen érzés kerítette hatalmába, mintha valamilyen történet jutott volna az eszükbe, amit valaki még gyerekkorukban olvasott fel nekik. Az idős asszony azonban ismét beszélni kezdett, úgyhogy lerázták magukról az érzést.

– Az, hogy ugyanazon a napon születtek, igazán különleges dolog. Azt hiszem, hogy Amanda és Leó a legjobb barátok lesznek – jelentette ki igen magabiztosan. – Együtt ünneplik majd ezt a napot minden évben, ugye? A születésük napját?

– Nos, hát persze – feleltek a meglepett anyukák, és jóindulatúan mosolyogtak egymásra. Egyikük sem gondolta igazából komolyan.

– Ez igazán bölcs döntés – fűzte hozzá Angelina egy gyors fejbőlintás kíséretében. – Minden jót mindannyiójuknak!

Egy pillanattal később már a folyosón suhant, és el is tűnt szem elől.

– Ez elég furcsa volt – mondta Amanda édesapja.

– Angelina furcsa figura – válaszolta Leó apukája. – De ezt ti is biztosan tudjátok. Ősidők óta él Fűzlakban.

Amanda szülei megrázták a fejüket.

– Mi csak pár hónapja költöztünk ide – válaszolta Amanda anyukája.

– A családom régen itt élt – tette hozzá Amanda édesapja –, de a szüleim még a születésem előtt elköltöztek innen. Igazából senkit sem ismerünk.

Így hát Leó szülei felvilágosították őket a leglényegesebb dolgokról, mint például, hogy hol kapni a legjobb pizzát, vagy ki árulja a legjobb áron a pelenkákat. Amikor elváltak, egyikük sem számított rá, hogy látni fogják még egymást valaha.

Tévedtek.

Második fejezet

Tíz évvel ezelőtt – Mr. McAllister Varázskastélya, Születésnap Parti Palota.

Amanda odamászott a felfújható fehér ugrálóvárhoz, ami elfoglalta a szoba felét, majd megbökdöste az ujjával. Kuncogott egyet, és újra megbökte. Tetszett neki itt. A levegőnek tortailata volt. Amanda a szüleit keresve körbenézett. Édesapja épp a nővérét, Kylie-t emelte föl egy nagy plüsspónira, édesanyja pedig a pult mögött álló férfival beszélgetett, aki egy vicces lötyögő kalapot viselt.

– Hogy érti azt, hogy meg kell osztanunk valakivel a születésnap termet? – kérdezte Amanda édesanyja. – Kérem, ellenőrizze le újra! Már hónapokkal korábban lefoglaltam a lányom születésnapjára.

A férfi megrázta a fejét.

– Sajnálom, hölgyem! Ilyen hibák néha előfordulnak. A teremben bőven van hely, amin osztozni lehet. Valószínűleg észre sem fogják venni, hogy egy másik születésnap is zajlik.

Amanda édesanyja felsóhajtott, és szépen manikűrözött körmeivel dobolni kezdett a pulton.

– Rendben. Ki rendezi a másik partit?

A férfi az ajtó felé mutatott, ami pont ebben a pillanatban nyílt ki csilingelve.

– Épp itt jönnek.

Egy sötét hajú, hosszú szoknyát viselő nő sétált be az ajtón. A csípőjén üldögélő kislány egy lila macit szorongatott a kezében. Amanda oldalra döntötte a fejét, hogy jobban lássa a kislányt és a macit. A kislány mocorogni kezdett, mire az édesanyja lerakta a padlóra, míg a pulthoz ballagott.

Amanda anyukája meglepetésében felhúzta a szemöldökét.

– *Ti?*

– *Ti?* – visszhangozta a kislány édesanyja, a felismerés csillogásával a szemében.

Aztán nevetni kezdtek.

– Ő lenne Leó? – kérdezte Amanda édesanyja, miközben a kislány felé mutatott, aki már épp az ugrálóvár felé mászott.

A másik nő bólintott, majd addig kutatott a teremben, amíg rá nem lelt Amandára.

– Az az édes kislány pedig biztosan Amanda.

Amanda anyukája bólintott. A két nő visszanézett egymásra, és újra elnevettek magukat.

– Azt hiszem, mégiscsak együtt ünnepeljük a születésnapjukat! – kiáltott Leó anyukája széles mosollyal az arcán.

– Nagyon úgy tűnik – válaszolta Amandáé.

Miközben Leó Amanda felé mászott, a földön húzta a maciját. Amanda kíváncsian nézte. Neki soha nem engedte volna meg az anyukája, hogy nyilvános helyre vigye a maciját. Túl sok a baci. Nem mintha Amanda tudta volna, mik azok a bacik, de abban biztos volt, hogy rossz dolog őket a szájába venni.

Amikor Leó elérte az ugrálóvárat, hosszan nézték egymást. Amanda hozzá volt szokva, hogy más babák között van a parkban, vagy meseidőben a könyvtárban, de általában távol tartotta magát tőlük. Leó viszont valahogy másmilyen volt. Amanda a kislány felé nyúlt, és meghúzta az egyik göndör fürtjét. A fiú nevetni kezdett, és odaadta a kislánynak a maciját. Kisebb testvérként Amandával szinte sosem fordult elő, hogy bárki is csak úgy odaadja neki a játékát. Elvette a macit, de csak óvatosan. Aztán ültek ott, és nézték egymást, míg az anyukáik oda nem sétáltak hozzájuk, és el nem kezdték macerálni őket. Egészen addig el sem tudtak szökni, amíg az összes torta el nem fogyott és vége nem lett az éneklésnek. Utána egymás felé másztak, és valamiféle ki nem mondott egyetértésben mindketten eltolták magukat a padlóról és felálltak. A négy szülő és a népes vendégsereg elképedve figyelte, ahogy a két kislánya együtt teszi meg a legeslegelső lépéseit, majd egymásnak ütköznek és nevetve a padlóra tottyannak.

Kívülről egy apró idős hölgy közeledett az ablakhoz. A pult mögül a Varázskastély névadója, Mr. McAllister megfordult, és az idős hölgyre kacsintott. A hölgy elégedetten bólintott gyorsan, aztán elsuhant. Igen, minden tökéletesen a terv szerint haladt.

Harmadik fejezet

AMANDA ÉS LEÓ
TIZENEGYEDIK SZÜLINAPJA ELŐTTI ESTE

– **De mi lesz, ha a fejemen landolok?** – kérdeztem. – Meg, tudod, az összes többi testrészemen? – Nyugtalanító kép lebegett a lelki szemeim előtt: törött csontok és lehorzsolt térdek a holnapi születésnapomon. – Talán mégsem kellene ezt csinálnom.

– Most nem fogsz elesni – ígérte meg Stephanie. – Mennie kell ennek a mozdulatnak a holnapi válogatóra. Gyerünk, a legjobb barátod vagyok. Nem fogom hagyni, hogy eles.

– Ha tényleg a legjobb barátom lennél – feleltem grimaszolva –, akkor nem küldenél el a válogatóra. – Húzom az időt, és ezt ő is tudja. Igazából azt akartam mondani, hogy: „Ha a legjobb barátom lennél, akkor azt mondanád, hogy inkább a mazsorett-válogatásra menjek el.” De mindketten tudjuk, hogy ez soha nem

történne meg. Egyrészt a mazsoettek manapság egyáltalán nem menők, másrészt még soha életemben nem doboltam az alagsorunkon kívül.

– Gyerünk, Amanda! Mondom, hogy ha Menával, Heatherrel és Jess-szel akarunk lógni, akkor be kell kerülnünk a csapatba. És ahhoz, hogy bekerülj a csapatba, meg kell tudnod csinálni a kézen átfordulást hátrafelé. *Anélkül* hogy elesnél.

Végignézek a hátsó udvarunkon, és szuggerálni kezdem, hogy anyu jöjjön ki és szóljon, hogy későre jár, és Stephanie-nak haza kell mennie. De anyu nem ért még haza a munkából. Apára sem számíthatok, mert ő meg bent takarít a szokásos anyu-sokáig-dolgozik vacsoránk, a sajtos-szalámis makaróni után. De még ha kint is lenne velünk, és látná az örült arc kifejezésemet, akkor is csak mosolyogna és legyintene egyet. Apu jó srác, csak sok mindent nem vesz észre. Kylie az egyetlen reményem, ami azt jelenti, hogy végem. Ő és egy Dustin nevű sznob csávó a kémiacsoportból a hátsó verandán ülnek, és épp ólmot próbálnak arannyá változtatni, vagy valami hasonló tudományos dolgon ügyködnek az év végi záró dolgozatukra. Kylie az ujjá körül csavargatja az egyik hosszú szőke hajtincset – így szokott flörtölni –, de Dustinnak ez jól láthatóan fel sem tűnik. Ő az a fajta fiú, akinek a ruhái passzolnak egymáshoz, és a haja úgy néz ki, mint ha profi szalonban nyírták volna. Nem az a típus, aki életében valaha is fára mászott vagy erődöt épített volna. Egy alternatív univerzumban, amelyikben a nővérem egy kis figyelmet szentel nekem, látná, hogy meg vagyok rémülve, és a segítségemre siet. Mivel azonban ez nem egy alternatív univerzum, Kylie-t a fiú jobban érdekli, mint én.

Húzom az időt még egy kicsit.

– Mi van, ha nem akarok Menával, Heatherrel és Jess-szel barátkozni?

Stephanie megrázza a fejét, és még csak válaszra se méltat. Felsőhajtók. Oké, megfogott. Hát persze hogy barátkozni akarok velük. Ők a legmenőbb ötödikes lányok, és ha bekerülünk a csapatba, azzal hatodikra bebiztosítjuk a helyünket.

Mivel kifogytam az ötletekből, jó ötletnek tartottam felhívni a figyelmet a középtájkomra.

– Azt hiszem, a súlypontom túl alacsonyan van. Lehet, hogy fizikailag eleve lehetetlen, hogy megcsináljam a kézen átfordulást hátrafelé.

Stephanie oldalra dönti a fejét.

– A micsodád micsoda?

Kinyitom a számat, hogy elmagyarázzam, de ő csak legyint.

– Ne kelljen háromig számolnom. Háromra odamegyek Kylie-hoz, és elmondom neki, hogy múlt télen elloptad a kedvenc piros pulcsiját, és az iskolabuszon felejtetted.

– Oké, oké! – Vetek egy utolsó pillantást a hátam mögé, hogy biztos legyek benne, a matrac a helyén van, veszek egy mély levegőt, felemelem a karjaimat a fejem mellé, aztán nagyon gyorsan lefelé lendítem őket. Behajlítom a térdemet, és hátraugrok, mielőtt még meggondolhatnám magam. Pánikba esve próbálom felidézni, mit tanított nekem Stephanie. Hajolj hátra, feszítsd meg a hasizmokat, a karokat tartsd szorosan a fejed mellett, nézz oda, ahova a kezed érkezni fog! Az idő azonban mintha a normális sebességnél lényegesen gyorsabban robogna. Mielőtt észrevenném, már összegubancolódba heverek, és a frissen nyírott fű a nyakamat csiklandozza hátulról. Valahogy sikerült jó hatvan centire landolnom a matractól. Kábultan bámulok fel a borongós égboltra.

– Na, hogy ment?

Stephanie leül mellém, és maga alá húzza a lábait.

– Nos, semmit se törted el, szóval ennyi.

– Oké, lányok – szól ki anyu a hátsó ajtón, és integet, hogy menjünk be. – Itt az ideje befejezni. Amanda, be kell jönnöd, hogy elő tudj készülni a bulira.

Hát persze, most már menjek be. Nem tudott volna öt perccel hamarabb érkezni? Stephanie felsegít, én meg lesöpröm a ruháimról a földet és a füvet. Van még egy napom, hogy menjen ez a kézen átfordulás hátra. Nem túl biztató a helyzet, de tényleg nem akarok Stephanie-nak csalódást okozni. Az elmúlt év sokkal nehezebb lett volna, ha ő nincs. Körbesétálunk a ház körül a kocsibeállónkhoz, ahol a kerítésnek támasztva hagyta a biciklijét.

– Majd este még gyakorlok – mondom neki, miközben becsatolja a bukósisakját. – Ígérem.

Kétkedéssel a szemében néz rám.

– Miért nem kéred meg Kylie-t, hogy segítsen?

Megrázom a fejem, és összeráncolom a homlokomat.

– Túlságosan lefoglalja, hogy rávegye a kémiás társát, hogy elhívja a hetedikes buliba. Bár nem hiszem, hogy épp túl sok szerencsével járna.

– Nem is gondolná az ember, hogy egy ilyen csinos lánynak, mint a tesód, bármilyen nehézséget okozhat, hogy megszerezzen egy srácot.

Ezt én se gondoltam volna. Azt mondják, hogy Kylie és én nagyon hasonlítunk egymásra, de hacsak nem esem át egy elképesztő növekedési ugráson, a hajam nem lesz hirtelen puha és bársonyos, és nem tűnnek el a szeplőim varázslatos módon, egyáltalán nem fogok hasonlítani rá, mire tizenhárom leszek.

– Az a Jonathan nevű srác az utca végéről nem hívta már el?

– De, vele viszont biztos nem fog menni. A srác még mindig legózik.

– Uh – válaszolja Stephanie, miközben átlendíti a lábát az ülése fölött. – Az legalább öt fokkal lejjebb tolná a nővéredet a menőségi ranglétrán. Holnap találkozunk! Előre is boldog szülinapot!

Leteker a kocsibeállónkon. Utánakiabálok:

– Létezik olyan, hogy menőségi ranglétra?

Stephanie csak legyint, és a válla fölött visszakiabál:

– Ne felejts el gyakorolni!

Felsőhajtok. Kíváncsi lennék, hogy a fejben gyakorlás is számít-e. Könnyedén el tudom magam képzelni, ahogy végigcsinálok egy tökéletes gyakorlatsort. Valahogy mégis másképp sikerül, amikor a gravitáció is bekerül a képbe. Mivel nem akarok elmenni Kylie és Mr. Minden Hajszálam a Helyén mellett, inkább a bejárati ajtón át sétálok be. Anyu túltömött aktatáskája a lépcső tövében hever, és épp csak fel nem bukok benne. Amióta kinevezték igazgatónak, az aktatáskája egyre nagyobbra dagad, az itthon töltött ideje pedig egyre rövidül. Tudom, hogy dolgoznia kell, de már eléggé unom a sajtos-szalámis makarónit.

– Hát itt vagy Amanda – szólal meg anyu, ahogy kijön a konyhából. Még mindig a munkában viselt ruhái vannak rajta, ami ma egy szürke kosztüm volt. Az egyik kezében ragasztószalagot tart, a másikban pedig egy vastag tekercs piros krepp-papírt. Utóbbi odadobja nekem.

– Nézd, mit találtam a Vörös Szőnyeghez! Hát nem tökéletes?

Magamra erőltetek egy hazug mosolyt. Miért is egyeztem bele a hollywoodi mozifilmek témába?

– Apa már felakasztotta a filmes posztereket és mindenhova arany csillagokat szórt, úgyhogy ha lefektettük a szőnyeget, már

csak annyi a dolgunk, hogy kitegyük a papírtányérokat és felfújjuk a lufikat.

Követem anyut le a lépcsőn az alagsorba, ahol felkapja a meghívókra küldött visszajelzésekből álló kupacot.

– Nézd, vagy tizenöt gyerek eljön – mondja, és közben legyezőszerűen kiteríti őket a kezében. – Ez igazán szép szám.

Úgy érti, hogy igazán szép szám, figyelembe véve, hogy nem én vagyok az egyetlen ember, aki holnap tartja a születési buliját. Az egyik lap szemet szúr. Kihúrom a kupacból és feltartom anyunak.

– Te küldtél Leónak meghívót? – kérdem tőle vádlón.

Anyu előrehajol, hogy megigazítsa a *Nem férék a bőröndbe* poszterét, ami elkezdett lecsúszni a falról.

– Anyu?

– Oké, igen, meghívtam. Mit tehettem volna?

Összeszorítom a fogamat.

– Nem emlékszel rá, mit tett velem tavaly?

– Hát persze hogy emlékszem rá, kincsem, de talán, nos, nem lehet, hogy túlreagáltad a dolgot egy kicsit?

Tanakodom, hogy könnyekben törjek ki, vagy ordítsak, de egyiktől sem valószínű, hogy jobban érezném magam, ellenben az egyik miatt biztosan szobafogságra ítélnének. Tízíg számolok magamban, aztán összegyűröm a válaszlevelet, és a szemetesbe dobom.

– Készüljünk inkább a bulira, jó?

Anyu bólint.

– Remélem, azért még megpróbálsz majd jól érezni magad a születésnapodon – mondja, majd lehajol, hogy kitekerje a piros papírt.

– Végül is csak egyszer leszel tizenegy éves.

– Hála az égnek! – motyogom.

Amikor az alagsor már a lehető legjobb hollywoodi formájában van, elindulok felfelé a szobámba. Az ágyamra szépen kiterítve fekszik a jelmez, amit anyu hozott, mivel készíteni nem volt ideje. Nyilvánvalóan nehéz halloweenjelmezhez jutni júniusban, mert épp egy kék és fehér ruhára bámulok, amihez piros cipő és egy fonott piknikkosár is jár. Dorka leszek az *Óz, a csodák csodájából*. Akaratlanul is beleborzongok. Az *Óz, a csodák csodájától* mindig is kitört a frász. Az a sok repülő majom. Miért nem lehetek mondjuk Fióna a *Shrek* filmekből, vagy ami még jobb lenne: az a lány a *Fantasztikus Négyesből*, aki láthatatlanná tud válni? Ha láthatatlan lennék, senki sem venné észre, ahogy megpróbálok lelépni a saját bulimról.

Az íróasztalnál lévő székemre dobom a ruhámat, és azon kapom magam, hogy a legelső fiókot bámulom. Azt, amelyik már egy éve zárva van. Egyetlen dolog van benne: a születési fotóalbumom. Anyu minden évben tesz bele egy képet. Régen imádtam nézegetni, de tavaly elzártam. Egyszerűen túl nehéz volt mindennap látni a polcomon. Kinyitom a legfelső fiókot, és kutakodni kezdek benne. Megtalálom a kis ezüstkulcsot, és körbeforgatom a kezemben. Mielőtt még jobban átgondolhatnám, kinyitom a fiókot, kiviszem az albumot, és lehuppanok az ágyamra. Végigsimítom a sárga borítót, amin egy mosolygó pasztellszínű béka képe díszel. Nem tudom, hogy anyu miért ezt a békás albumot választotta, mondjuk, akármelyik másik helyett.

Hát akkor rajta.

Első születésnap: Kinyitom az albumot, és nem tudok nem mosolyogni. Ott vagyunk mindketten egy fehér, felfújható ugrálóvárnak

támasztva. Leó a göndör fürtjeivel (most már levágja őket), én meg a rózsaszín partiruhámban a hüvelykujjammal a számban. Nehéz elhinni, hogy ha a születési kastély nem fogadott volna el dupla foglalást, Leó és én nem ünnepeltük volna együtt a következő tíz születési napunkat. Régen azt gondoltam, hogy nagyon szerencsések vagyunk, de az után, ami tavaly történt, már nem vagyok benne annyira biztos.

Második születési nap: Leó csörgődobot tart a kezében, a karja csak homályosan látszik, ahogy épp leviszi a csípőjére. Én két dobverőt fogok, és szélesen mosolygok. Már akkor is imádtam a dobokat. Apu azt mondta, hogy egyik hangszert a másik után adták a kezembe a Musical Bébik partinkon, de azokat a dobverőket el nem engedtem volna.

Harmadik születési nap: Leó és én egy kiskecske két oldalán térdelünk, kezünket a hátán pihentetjük. Ez a nap az egyik legkorábbi emlékem. Az egyik kisnyúl eltűnt, és én sírva fakadtam, de Leó megtalálta egy kék műanyag fagyis kupába kucorodva. Ott aludt. Később Leó erről írta az egyik első versét. Egyszer hallottam, ahogy anyu „túlkoros hippiknek” nevezi a szüleit, mert saját maguk termeszti a zöldségeiket és arra biztatják a fiukat, hogy verseket írjon.

Negyedik születési nap: Csodálatos Marvin egy varázspálcát húz ki Leó füléből. Leó szájáról egy „húha” olvasható le. Én mellette tapsolok és bámulok. Pont mielőtt Leó anyukája felvágta volna a tortánkat, egy galamb repült ki Marvin cilinderéből. A legtöbb vendéget felismerem. Fűzlak annyira kicsi város, hogy minden évben ugyanazok a gyerekek jöttek el a bulijainkra. Most már persze mindez változóban van.

Ötödik születési nap: Leó mosolyog és egy kézzel festett virágcserepet tart fel. Az én arcom torzulni kezd, mivel nekem nem tetszett, ahogy

az enyém sikerült. A nő, akié a Kreatív Gyerekek Fazekas Stúdiója volt, még nem töltötte meg őket földdel és a kis magokkal. Biztos voltam benne, hogy soha nem fognak kikelni. Ám egy mag mégis kikelt. Sőt burjánzott a növényke még vagy öt éven át, egészen a tizedik születésnapomat megelőző estéig. Gyorsan lapoztam egyet.

Hatodik születésnap: Bowling! Leó és én büszkén tartjuk fel a golyóinkat. Az enyém rózsaszín, az övé pedig zöld. Nem lehetnek nehezebbek, mint pár strandlabda. Mögöttünk látszanak azok az ütközők, amiket azért szereltek a sávokba, hogy bent tartsák a golyókat. Stephanie egy hónappal korábban költözött a városba, így ez volt az első alkalom, hogy megjelent a bulinkon. Azt követően mi hárman mindent együtt csináltunk.

Hetedik születésnap: Csak nem torna?! Leó és én egy gerendáról lógunk lefelé, és úgy teszünk, mint akik épp leesnek. Akkor még egész jó voltam az ilyesmiben egyébként. Mi ketten együtt rettenthetetlenek voltunk: körbehintáztunk a felemás korláton, ráugrottunk a ló-izére, és lerepültünk róla. A kép háttérben Stephanie és Ruby Gordon látszik, ahogy felemelt karokkal hátrabukfenchez készülnek. Ha most nem szorulnék ennyi segítségre, Stephanie Rubyval gyakorolt volna ma este, nem velem.

Nyolcadik születésnap: Diszkóparti! Egy nagy, színes paróka van a fejemen, Leó pedig tükrös napszemüveget és szivárványszínű fejpántot visel. A szüleink szerint az emberek így öltöztek a hetvenes években. A Fúzlaki Közösségi Ház rendezvénytermének táncparkettjén vagyunk, és a *KC and the Sunshine Band* zenéjére ropjuk.

Kilencedik születésnap: A strand! Június elejéhez képest igen meleg volt abban az évben, úgyhogy a szüleink úgy döntöttek, mindannyiunkat elvisznek a körülbelül egyóránnyira lévő tengerpartra. A képen Stephanie-val épp Leót ássuk el nyakig a homokba.

Igazából persze fekszik, de úgy néz ki, mintha állna. Az a giccses strandkalapja van rajta, amin a „Tarts ki kitartóan” felirat szerepel.

Nem kell a következő oldalra lapoznom ahhoz, hogy tudjam, van ott egy kép a tizedik születésnapunkról is.

A bulit Leóék házában tartottuk. Az anyukája a disneylandi szellemvasút alapján díszítette fel a lakást. Egy egész kísértetjárta labirintus lett az egész ház, ahol elrejtett útmutatókat kellett megtalálni, hogy kijussunk. Mielőtt átmentem volna rajta, felszaladtam, hogy használjam a mosdót. Amikor elmentem Leó szobája mellett, hallottam, ahogy egy csomó haverjával beszélget. Megálltam, amikor meghallottam a nevemet, és a falra tapadtam, hogy hallgatózzak.

– Ja, miért is tartod még mindig egy lánnyal a születésnapodat, ember? – kérdezte Vinnie Prinz. – Ez elég béna.

Visszatartottam a lélegzetemet.

Leó így szólt:

– Igen, tudom, hogy hülyeség. Anyu kényszerít rá.

Egy másik fiú is csatlakozott:

– Nem mondhatnád meg neki, hogy nem akarod? Úgy értem, haver, ez a *te* születésnapod.

Normál esetben csak forgattam volna a szememet az „ember”, meg a „haver” szavak hallatán, de most sokkhatás alatt voltam.

– Á – mondta Leó érzelemmentes hangon. – Meg azt se akarom, hogy Amanda csalódott legyen. Tudjátok, nincs túl sok barátja.

Ennél többet nem akartam hallani. Leszaladtam, és olyan gyorsan rohantam ki az ajtón, hogy először fel sem tűnt senkinek, hogy elmentem. A szüleim találtak rám, amint a bejárati ajtónk

előtti lépcsőn sírtam. Aznap este mindent eltüntettem a szobámból, ami Leóra emlékeztetett. A kézzel festett virágcserep volt az első, aminek mennie kellett. Hallottam, ahogy a lenti bokrokban landol. Aztán összeszedtem az összes kölcsönkért felsőt; a válogatás CD-ket, amiket nekem írt; a képregényeket, amiket nekem adott, mert mindig azzal poénkodott, hogy a szuperhősök pont úgy festenek, mint mi ketten. Mindent bepakoltam egy dobozba, amit aztán kitoltam az előszobába. Épp készültem kidobni a fényképalbumot is az ablakon, amikor anyu bejött és meggyőzött, hogy inkább zárjam el.

Leó először nem is tudta, miért mentem el, vagy hogy miért voltam olyan csalódott. Anyu végül elmondta Leó anyukájának, amit hallottam. Az óta az este óta egy szót sem szóltam Leóhoz.

Most, hogy végigutaztam ezen az emlékvasúton, még rosszabbul érzem magam. Becsukom az albumot és visszateszem a fiókba. Tizenegy év múlva talán majd újra megnézem. Addigra talán már nem fog ennyire fájni.

Felkapom a pizsamámat, és elindulok a fürdőszoba felé, hogy fogat mossak. Elmegyek Kylie ajtaja előtt, és hallom, ahogy telefonál. A hangja elfojtottnak tűnik, de amikor kijön a szobából, csak ellibeg mellettem, és úgy dobja oldalra a haját, mintha az égadta világon semmi gondja nem lenne.

A történelem leggyorsabb fogmosása után lekapcsolom a villanyt, és anélkül mászkok be az ágyba, hogy előtte olvasnék. Pár óra múlva tizenegy éves leszek. Ez egy egészen új évtized. Felnézek a virágokra, amiket anyu és én festettünk pár éve a szobám mennyezetére. A holdfény megvilágítja őket, és mosolyt csálnak az arcomra. Tizenöt gyerek jön holnap ide. Ez tizenöt barátot jelent, akik inkább

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az én bulimra jönnek, mint Leóéra. Még ha egy Dorka jelmezben ragadok is, megpróbálom majd jól érezni magam. Mert ahogy anyu is mondta: csak egyszer leszek tizenegy éves.

Már csak azt kívánom, hogy bárcsak ne egyedül kellene végigcsinálnom.